

Publicacions de l'Abadia de Montserrat

CONTÉ CD

MP3

El club de la petanca

Òscar Vendrell Corrons

B1

col·lecció **VEUS** LECTURES

El club de la petanca

Òscar Vendrell Corrons

Primera edició, maig de 2010
© Marta Mas Prats i Albert Vilagrà Grandia, 2010,
per la direcció de la col·lecció
© Òscar Vendrell Corrons, 2010, pel text
© Pep Brocal, 2010, per les il·lustracions
Disseny: Blanca Hernández

La propietat d'aquesta edició és de
Publicacions de l'Abadia de Montserrat.
Ausiàs Marc, 92-98, 08013 Barcelona

ISBN: 978-84-9883-265-5
Dipòsit legal: B.14.896-2010
Imprès a Tallers Gràfics Soler, S.A.
Enric Morera, 15, 08950 Esplugues de Llobregat

Reservats tots els drets. No es permet la reproducció d'aquesta publicació, ni el seu emmagatzematge en un sistema recuperable, la transmissió de cap manera o per cap mitjà electrònic, mecànic, per fotocòpia, per enregistrament, ni cap altre, sense l'autorització prèvia del propietari del copyright.

—No, no, de cap manera! Jo sóc... sóc... detectiu privat!

—Ah!

—Miri, m'haurà de perdonar, però me n'he d'anar ara mateix, tinc pressa.

La Micaela es queda amb la boca oberta. En Jofre comença a caminar mentre es grata una cella. La noia reacciona i el segueix.

—Perdoni! Però és que encara no li he fet la pregunta important de l'enquesta: Fins a quin punt la crisi econòmica l'ha afectat en algun moment?

En Jofre es gira i se la mira de dalt a baix, ben seriós.

—Sap una cosa? Aquesta feina és molt complicada, antipàtica, pesada, fins i tot perillosa... I no m'agrada... però sap per què? Perquè no en sé, jo, d'això! A mi m'agraden els interrogatius, els possessius, els pronoms febles i les perífrasis verbals! Ho entén?! Jo era feliç fent classes i corregint textos! I vaig haver de canviar de feina per guanyar-me la vida! Passi-ho bé!

—Adéu, senyor, bon dia! I gràcies per la seva atenció —fa la noia, desconcertada.

En Jofre és un noi ros, d'ulls blaus, grassonet i més aviat baixet. És nerviós i sempre es rasca alguna cosa: ara l'orella, ara els cabells, ara el nas... En aquest moment, concretament, s'està gratant l'ull esquerre amb la mà esquerra i es frega insistentment el clatell amb la mà dreta. També és una persona reflexiva i, tot i que avui arriba tard a l'oficina, és molt responsable, just al contrari que el seu soci.

A la porta de l'oficina hi ha un cartellet que diu «Torregrossa & Puigverd, Investigacions Secretes». Des de fora, sent que truquen al telèfon insistentment, però ningú l'agafa. En Jofre s'afanya a obrir la porta. Dins no hi ha ningú. El telèfon deixa de sonar. Aleshores mira cap al sostre i fa que no amb el cap. Torna enrere, tanca la porta, baixa les escales, el telèfon de l'oficina torna a sonar però ell no se n'assabenta, surt per la porta de la finca, trepitja el carrer, fixa la mirada en el bar de la cantonada, hi arriba, hi entra, exami-

na la gent que hi ha dins aquella cerveseria fosca amb el terra ple d'escuradents i tovallons de paper i les taules farcides de plats amb les restes de tapes dels qui hi han dinat. Hi veu el cambrer, que va tot tacat i fuma molt i té les dents negres i foradades, i finalment hi troba, tot ell feliç, llegint el diari esportiu i amb una cervesa a la mà, el seu vell amic i soci, en Roc Puigverd, excaçador reconvertit en detectiu de pa sucats amb oli, un autèntic barrut instal·lat a la barra del bar.

* * *

Molt més al nord del país, a uns 150 quilòmetres, un autocar de jubilats arriba a Figueres. Dins hi ha una dona, la Maria, amb els cabells tenyits de ros brillant, baixeta i més aviat grassoneta, que tanca el mòbil enfadada i es grata una orella. Al seu costat hi ha el seu marit, en Tomeu, que la mira atentament a través d'unes ulleres de vidres gruixuts. És un home corpulent, amb bigoti, calb, el nas llarg i les celles poblades.

—No hi és, en Jofre? —pregunta en Tomeu a la Maria.

—No deu haver arribat a l'oficina.

—I li has trucat al mòbil?

—No, quin número és?

—Que no el tens a l'agenda del mòbil?

—Doncs, no. Com que és nou, no l'hi vaig posar. Dicta-me'l, sis-plau.

—És el sis, tres, u, vuit, quatre, sis, nou, quatre...

—D'acord. Hi truco... El té engegat... No contesta... Ha sortit el contestador.

—Torna-ho a provar.

—D'acord... Ara! Jofre! Fill! Sóc la mare! Com estàs?

—Hola, mare. Bé, bé, a punt de començar a treballar. I vosaltres? Que us passa alguna cosa? On sou?

—No res. Ara arribem al Museu Dalí de Figueres. Només et volíem dir que ens quedarem uns dies a Cadaqués, no tornarem a Barcelona.

—Però si sempre dieu que us hi avorriu! Com és, això?

—Mira... és que ara ens ve molt de gust, saps? Fa tant de temps que

no ens hi estem uns dies...

– Ah, bé, d'acord.

– Per cert, Jofre, em diu el teu pare que et preguntis si hi ha gasolina a la furgoneta!

– Sí. Hi vaig deixar el dipòsit ple la setmana passada. Per què?

– Mmmm... Doncs... Per saber-ho. Perquè... diu el teu pare que sempre ha d'estar ple per si hi ha cap emergència, ja saps com és, que a vegades pensa en coses de cop i volta i les ha de dir tant sí com no! I on la vas deixar?

– Davant del cementiri, tal com em vau demanar! I encara no entenc per què! Què hi aneu a fer, allà?

– Nen! A resar pels morts! Et sembla poca cosa!?

– No t'enfadis, mare, però no entenc per què no hi voleu pujar amb la furgoneta des de casa.

– Hi volem anar a peu! I no hi anem de genolls perquè som grans!

– Però és que...

– Ui, mira, si ja entrem al museu! Que bé! He d'apagar el mòbil! Adéu, maco, adéu. Ja et trucarem! Un petó!

– Ah. Adéu, mare! Records al pare. I que vagi bé!

La mare penja. Mira el seu marit. S'agafen les mans, una mica suades, i somriuen un instant.

– En el fons, no m'agrada això d'enganyar un fill, Tomeu.

– A mi tampoc, Maria, però ens ho passarem molt bé i, què vols que et digui, m'agrada força la idea de fer-nos rics! Després de passar tota la vida treballant...

– Tu creus que ho aconseguirem?

– Sí, i tant, entre tots sí que ho farem. Tinc un pla perfecte. Ja n'he parlat amb els altres.

A la tarda, després de dinar, l'autocar de jubilats arriba a Cadaqués. Tots canten, beuen d'amagat i riuen, menys quatre avis, la Maria i en Tomeu, que miren el paisatge en silenci, la senyora Vilardell, que seu a la primera fila i que parla en veu baixa tota sola i que ara pren pastilles per a la pressió, i el conductor, un home gran que no para de renegar per qualsevol incidència del trànsit, visiblement nerviós i atabalat. Finalment, el vehicle s'atura al pàrquing de la població. Els avis marxen i envaeixen el poble pacíficament. A l'autocar només hi queden quatre persones, que es reuneixen i parlen amoinades. Perquè s'han de moure ràpid.

— Què collons hem de fer, ara?! — pregunta el conductor, el senyor Rossinyol.

— Tinc la furgoneta al costat del cementiri. Tan sols hem d'anar-hi, carregar-ho tot i marxar — respon en Tomeu amb fermesa.

— On? — pregunta la senyora Vilardell mentre s'empassa un parell de pastilles de valeriana, per calmar els nervis.

— A casa nostra. És als afores. Tenim una caseta al jardí on ho podem amagar tot sense que ningú ens descobreixi — fa la Maria amb convicció, tot i que li tremolen les cames.

— Som-hi ja o què? Cagunlolla! — fa el conductor, que desitja treure immediatament del portaequipatge de l'autocar el quadre que han robat i el guàrdia lligat i emmordassat que s'han endut segrestat.

El senyor Rossinyol arrenca l'autocar. Surten de l'aparcament i agafen la carretera cap a Portlligat. Alhora, dos homes es posen en marxa dins d'un cotxe. L'un porta un bigoti negre dalinià i és inexpressiu, no diu res, no fa gestos, gairebé ni respira, només condueix seguint l'autocar a una certa distància. Sembla un robot. L'altre té una pistola a una mà i amb l'altra busca alguna cosa dins d'una

butxaca. No la troba. Una altra butxaca. Tampoc. S'exclama. Mira en una tercera butxaca, la de la motxilla, i ara sí. En treu un munt de bales. Carrega la pistola. Es mira un tatuatge que duu al braç. És una calavera amb una serp. No saben que darrere d'ells, també a una certa distància, els segueix un altre cotxe.

* * *

Mentrestant, a l'aeroport de Londres, una noia rossa i amb pigues, molt bonica, puja a un avió. Es diu Kate Moreno i va cap a Barcelona. El vol sortirà a les cinc de la tarda, puntualment. Una hostessa, amb molta gestualitat i serietat, dóna als passatgers les instruccions que han de seguir en cas d'emergència. Parla alt i ràpid, amb la veu clara, però la Kate ni la mira ni la sent. Té un munt de fotos a les mans. Hi ha dos homes, l'un és un noi atlètic, pèl-roig, que va amb texans, una samarreta de ratlles i vambes. Aquest paio es veu desendreçat, deixat, i a totes les fotos fa cara d'empipat. Inquieta, especialment, el tatuatge d'una calavera i una serp que porta al braç. Però la Kate es fixa sobretot en l'altre: és baix, robust, amb molts cabells negres, i porta un bigoti negre, dalinià, té la cara grossa, les celles primes i el coll curt. Vesteix elegantment. Porta un rellotge d'or que deu ser de marca. La noia agafa amb força la foto i exclama en veu baixa: «Malparit!». Sap perfectament qui són: homes perillosos, cruels i despietats, que pertanyen a una de les organitzacions mafioses més violentes del planeta. De sobte, agafa el telèfon mòbil, hi marca un número, s'inclina una mica i s'amaga perquè no la vegi cap membre de la tripulació.

— Ei, Peter, sóc la Kate. Ara surto de Londres.

— Què passa?

— Res... De quan són, les fotos?

— D'abans-d'ahir. Fa tres o quatre dies que es van instal·lar a Figueres. Van darrere d'alguna cosa, ja t'ho he dit abans.

— De què?

— Encara no ho sabem.

— On són, ara?

— A Cadaqués. No et preocupis. Els tinc al davant. Aquest cop no s'escaparan.

—D'acord. Quedem a Cadaqués, tal com vam dir.

—Vés amb compte.

—No pateixis.

Clic.

L'ermita de Sant Baldiri és al costat del cementiri. Blanca, antiga i mediterrània, és d'una gran bellesa. L'autocar arriba al cementiri i aparca a l'esplanada que hi ha al davant. El cotxe que els ha seguit s'atura a uns quants metres. El conductor para el motor.

—Escolteu-me bé —diu en Tomeu que dirigeix l'operació—. Ara baixaré de l'autocar, aniré cap a la furgoneta i l'acostaré al portaequipatge. Després, heu de venir a ajudar-me. Hi posarem entre tots el quadre i el guàrdia de seguretat.

—Vols dir que no deu ser mort, aquell home? Fa hores que no li hem donat res per menjar, ni tan sols aigua... —pregunta la senyora Vilardell mentre es pren un antihistamínic amb una ampolla d'aigua mineral a la mà.

—Si és que sou uns capsigranys! Com se us ha acudit de segrestar un guàrdia de seguretat! Quins pebrots! Ens hem ficat en un bon embolic! —exclama histèric el conductor.

—Ja sap, senyor Rossinyol, que ha estat sense voler, que no ho hem pogut evitar. Si ens l'hem endut és perquè no ens delatés. Més val que mantingui la calma.

—A més, ens ho hem passat molt bé! Jo mai no havia fet res per l'estil a la vida! És molt emocionant! —diu la Maria ben animada. Els altres, excepte el conductor, somriuen, perquè valoren molt el comentari.

—Sí, estimada, tens raó. El que sí que és cert, però, és que ja que l'hem segrestat, pobre home, potser l'hauríem de cuidar una mica... Em penso que la idea tampoc no seria matar ningú... —fa en Tomeu mirant-los amb cara de pena.

—Jo tinc valerianes a punt de caducar. N'hi podríem donar unes quantes pastilles, perquè no es posi nerviós —proposa la senyora Vilardell remenant l'interior d'un necesser farcit de medicaments.

—Oh, i tant! I quan tornem a Cadaqués, si de cas pararem un moment i li comprarem un entrepà de xoriço, que dóna molta força —fa la Maria entusiasmada.

—L'hem de tractar bé. Que ens hàgim convertit en uns lladres d'art malvats i detestables, no vol dir pas que li fem cap mal, a aquest bon home. Podríem enviar una foto seva a la seva família perquè vegin que és viu i que està bé —comenta en Tomeu.

—Sí, això mateix! Serà un bon detall per part nostra! Estaran contentíssims! Sobretot si a la foto sortim mig encaputxats i somrients i ell menjant l'entrepà de xoriço amb una Coca-Cola! I si pot ser tots abraçats! Quins collons! —crida el senyor Rossinyol, que definitivament ha esclatat.

—No sigui tan negatiu, senyor Rossinyol! —respon en Tomeu.

—De cap manera! Sóc positivíssim! Encara us donaré més idees lluminoses: què us sembla si li comprem gelea reial? Així se sentirà més bé, més lliure, més fort per començar les seves ocupacions de cada dia! I si li comprem el diari? Ho dic perquè se senti com a casa! Perquè estigui ben informat de tot! Ben distret! I perquè no li falti res, a aquest sant baró! Fins i tot us el podeu quedar a casa de majordom! I li podeu posar el Canal Plus, perquè s'atipi de pel·lícules i futbol! —replica el senyor Rossinyol amb ironia, empimpat, però als altres els semblen idees molt humanes, brillants, i pensen que no els sabria greu de posar-les en pràctica.

—Prou! Ja acabarem de parlar-ne quan toqui! —exclama en Tomeu mentre el senyor Rossinyol es posa les mans al cap—. Escolti'm bé: vostè el que ha de fer és recollir la resta de la gent i tornar amb l'autocar a Barcelona com si no passés res. Si algú li pregunta alguna cosa ha de dir que ens ha deixat aquí perquè ens hi quedem uns dies. Demà, sense despertar sospites, agafi el seu cotxe i vingui, d'acord?

—D'acord, d'acord —diu el senyor Rossinyol.

—Va, som-hi!

Els quatre avis baixen de l'autocar i fan el trasllat de material d'un

vehicle a l'altre. Primer el guàrdia, lligat i emmordassat, que encara és viu, i es queixa i es belluga de valent. L'agafen en Tomeu i el senyor Rossinyol, però els cau a terra com un sac de patates, i finalment els ajuden la Maria i la senyora Vilardell. Que si ara un cop de cap amb la porta de la furgoneta quan miren de ficar-l'hi horitzontalment, que si un cop de genoll amb el para-xocs quan el posen en vertical... No poden.

Mentrestant, uns metres més enllà, un home es corda les vambes, agafa la pistola i es disposa a sortir del cotxe.

—No, Dragan, no ho facis. No és el moment — li diu sense mirar-lo l'home del bigoti dalinià.

—Però per què? No hi ha ningú, Marko!

—Que no t'hi veus? — li respon assenyalant cap a l'entrada de l'ermita.

—Ho dius pel capellà que ara arriba a l'església? Allà baix? Cap problema, me'l carrego també! Així no hi haurà cap testimoni de la matança!

—No corris tant. Has d'aprendre a ser net i polít. Calla i seu.

—No m'agrada que em parlis així.

—I a mi no m'agrada la teva actitud. Ja saps qui mana, aquí. A més, pensa una mica: no sabem què hi ha darrere d'aquests vells...

—Jo no tinc por de res ni de ningú!

—Això és bo. Tan sols et falta un punt de fredor i de paciència.

* * *

—Hola, bona tarda tingueu! — crida el capellà des de l'entrada de l'ermita.

—Bona tarda! — criden els quatre avis, amb un somriure forçat, mentre saluden el capellà. En alçar la mà per fer «hola», el segrestat els torna a caure a terra.

—Van molt carregats! Que volen que els ajudi? — diu el capellà, que és curt de vista, tirant enrere i fent la intenció d'anar cap a ells.

—Noooooo, gràcies! — crida l'un.

—De cap manera! — crida l'altra.

—Si ja està! — crida el tercer.

—Ja hem acabat! —exclama la quarta.
—D'acord, d'acord, que tingueu una bona tarda, doncs! —fa el capellà obrint la porta de l'ermita.
—Passi-ho bé, mossèn! Que Déu l'acompanyi i gràcies! —crida en Tomeu—. Va, som-hi! —diu als altres avis—. Fem un esforç abans que vingui algú altre!

ROBEN UN QUADRE DE DALÍ

Ahir al matí van robar un dels quadres més valorats de Salvador Dalí, *Poesia d'Amèrica-Els atletes còsmics*, del Teatre-Museu Dalí de Figueres. Els autors del robatori van actuar aprofitant una aglomeració molt gran de visitants al museu i concretament en la zona on hi havia exposat el quadre. Per causes que es desconeixen encara, les càmeres de seguretat van deixar de funcionar i no van enregistrar cap imatge durant els minuts en què es va cometre el robatori. El pitjor, però, és que els lladres van segrestar un guàrdia de seguretat i es tem per la seva vida. Encara no se sap amb quins mitjans van fugir.

En Jofre Torregrossa llegeix la notícia, però no hi presta atenció. És al despatx. Sol, perquè en Roc Puigverd torna a ser a la barra del bar, fullejant un diari esportiu o mirant el sostre. En Jofre deixa el diari a un costat de la taula i mira els folis que té al davant. Són informacions sobre dues feines per fer i no sap per quina començar: l'una és la investigació que li ha encarregat una senyora gran per descobrir amb quina mena de gent es relaciona el seu fill de trenta-cinc anys, quantes noies coneix i si n'hi ha cap de candidata a casar-s'hi d'una vegada. L'altra feina és la que li ha encarregat un empresari per saber si és real l'última baixa laboral d'un treballador que està il·localitzable i que, ell no ho sap, ha marxat a Sant Carles de la Ràpita de vacances, per atipar-se de marisc.

En Jofre es rasca la barbeta, les orelles i el front. No pot més. Plora. Seu i amaga el cap entre els braços. No ho vol fer. No li agrada. No és el que es pensava. Es grata el cap. Feia més d'un any que no li havien donat cap feina de professor de català i corregint textos es moria de gana; per això va fer cas del seu amic Roc, que treballava a una fàbrica i també s'havia quedat sense feina. Van decidir fer-se detectius privats. A en Jofre al principi la idea no li desagradava gens, i menys tenint en compte que en Roc era caçador des de feia molt de temps i que, per tant, devia tenir grans habilitats. Però el que no s'esperava eren casos d'aquell tipus, tan poc atractius, i un soci tan gandul i totxo. En Jofre, que ara es rasca el coll i el pit, vol: un cas de debò; el cas de la seva vida; consolidar-se com a detectiu; viure una situació de pel·lícula; demostrar que val molt; ser respectat i admirat. Ell vol, vol...: un assassinat i un cadàver, un segrest i un rescat, unes fotografies compromeses i un xantatge, un robatori espectacular i uns lladres perillosos, una desaparició i una primera pista, o fins i tot un plat volador i un extraterrestre, un misteri del més enllà, un monstre prehistòric o un tresor amagat...

* * *

En Roc no vol, no pensa, amb prou feines sap llegir, només viu i somriu. Amb la cervesa a la mà. Fa pudor perquè no és home de dutxa. No coneix el desodorant. Tan sols espera que arribi diumenge per anar a caçar el porc senglar. És alt i fa panxa, els braços

prims, les cames primes, l'esquena recta. Els seus ulls verds van enamorar l'Adelaida, que en principi l'estima bastant. Ara arriba al bar. S'asseu amb ell a la barra. Porta un diari a la mà. Li ensenya un anunci d'una casa perquè es volen casar. L'Adelaida és bruta com ell, i té el cap rectangular i els pits petits, però s'arregla amb arracades i es pinta com un indi en peu de guerra. Això sí, és simpàtica i afectuosa quan vol. Té uns braços peluts que van enamorar en Roc, que l'estima bastant.

— Vull aquesta casa, Roc!

— Eh? Què dius? Una casa? Quina casa?

— Aquesta, aquesta, mira-te-la!

XALET DE TRES PLANTES,

de 285 metres quadrats, als afores de Barcelona, en una urbanització de luxe, pensada per a gent amb classe. Obra nova. Interior amb tots els acabats de primera qualitat, aire condicionat, calefacció, banyera d'hidromassatge i garatge amb capacitat per a quatre cotxes. Celler i llar de foc. Ascensor interior que comunica totes les plantes. 1.200 metres quadrats de jardí al voltant, amb piscina, barbacoa i barra de bar per fer-hi les festes més divertides. Vistes meravelloses.

— Dona... vols dir que no és massa, això?

— I ara! Massa? Per què? Que som inferiors a ningú, nosaltres?

— No, no, és clar que no, però no creus que en tindríem prou amb un pis petit, almenys per començar?

— Mira que n'ets, de beneit! Has de ser més atrevit! Només es viu una vegada!

— Potser tens raó.

— Sí, home, sí! I a mi em faries tan feliç... Que no t'agrada la casa?

— Sí, Adelaida, sí que m'agrada, i molt, sobretot això que tingui la barra al jardí. La veritat és que tens molt bon gust, però em penso que no tenim diners per pagar-la, i tal com està la cosa avui dia no ens donaran cap crèdit, i menys per a aquesta casa.

- Sempre derrotat abans de començar! Has de lluitar!
- Ja saps que si és treballant ens podem passar cinc vides fent-ho i encara no hi arribaríem.
- I qui t’ha dit que s’han d’aconseguir treballant?
- Au va! I què he de fer? Robar un banc?
- Home... és una possibilitat...
- No diguis animalades, sisplau!
- Animalades? Tant que t’estimo! I només em dónes disgustos! Mira, t’ho diré ben clar: ara és quan vull veure de què ets capaç! Perquè si no..., si no...
- Si no, què?
- Té!

L’Adelaida es treu del dit l’anell de promesa. El deixa damunt la barra, davant d’en Roc. Ell es queda blanc. No s’esperava aquella reacció.

– Si no, no em casaré amb tu. No em veig capaç de viure i conviure amb un home covard que no vol demostrar-me el seu amor lluitant per la nostra felicitat.

La noia se’n va ben decidida, sense mirar enrere malgrat que ell li demana que torni. En Roc torna a llegir l’anunci mentre li cau una llàgrima. Pensa a vendre tot el que té. Fa càlculs, però no gaires, perquè certament té poca cosa. No hi veu cap solució.

* * *

Al despatx, mentrestant, en Jofre alça el cap, més calmat, la vista li va cap al diari i torna a veure la notícia del quadre robat. Recorda que els seus pares justament el dia anterior visitaven el Teatre-Museu Dalí de Figueres. La torna a llegir. Els truca.

- Hola, pare. On sou?
- Jofre, fill meu! Com va? Som a Cadaqués, a casa, que esmorzem.

En Tomeu Torregrossa no menja res. És al menjador de casa llegint el mateix article de diari que el seu fill, envoltat per la Maria i la senyora Vilardell.

– Sabeu que ahir van robar un quadre del Museu Dalí? N’acabo de llegir la notícia! – fa en Jofre.

- Ah sí? Doncs no. No ens hem assabentat de res.
- Sí, sí, pare, i va ser ahir al matí, més o menys a l'hora que devíeu visitar el museu! No en vau sentir res?
- Potser sí que hi va haver una mica d'enrenou, ara que ho dius, però no ens vam adonar de res perquè ja sortíem del museu. La guia volia ensenyar-nos una mica Figueres. Una senyora molt maca i simpàtica, la Sole, una autèntica delícia, de veritat. Ens va explicar moltes coses interessants que no sabíem i...
- D'acord, pare, d'acord. Si de cas, ja m'ho explicareu quan torneu. M'alegro que estigueu bé, doncs. Només patia una mica.
- No passa pas res, fill! Vols parlar amb la mare?
- No cal, pare, fes-li un petó de part meva, sisplau. Ara tinc feina. Adéu!
- Adéu, nen!

* * *

En aquell moment truquen al timbre. En Tomeu obre els ulls moltíssim, la Maria s'esvera i la senyora Vilardell es pren una pastilla vitamínica. En Tomeu els demana silenci; va cap al rebedor, agafa un paraigua punxegut del paraigüer. Tornen a trucar al timbre, ara més insistentment.

Ning-nang! Ning-nang!

En Tomeu mira pel forat de la porta. Aleshores, riu i s'afanya a obrir-la. Fa dos petons a una dona de cabells llargs, tenyits d'un color vermellós, d'una cinquantena d'anys, que duu sabates de talons, una faldilla curta de cuiro i una brusa de color albergínia, escotada. La dona entra al menjador seriosa.

— Hola.

La Maria la saluda amb cara de fàstic. No li agrada que el seu marit bavegi. La senyora Vilardell se la mira atentament.

— Cal que sàpiguen una cosa — diu la forastera —: ho sé tot, però no he dit res a la policia... de moment. Ara que... el meu silenci té un preu.

Una dona rossa a prop d'un penya-segat. Les onades altes, enormes, fortes, a sota. L'estan esperant. La Kate s'hi acosta, està molt cansada, gairebé no pot respirar, però continua corrent. Un home pega la dona rossa, l'agafa del coll, l'empeny i la tira a terra, l'arrossega. La Kate hi ha d'arribar a temps... és la seva mare. Onades. Vent. Gavines. L'home ha desaparegut. Matolls a tot arreu. Arbres al final. Davant el penya-segat. La Kate agafa la seva mare de la camisa a l'últim moment. L'estira. No pot. La roba s'estripa. Es miren als ulls. Un segon. A un metre. Un crit llarg i profund. El sol crema. Vent. Gavines. Onades. El cos cau al mar.

—Nooooooooooooo!

La Kate es desperta de cop. Respira de pressa. Té la boca seca i llàgrimes a les galtes. Està completament suada. El malson s'ha acabat. El malson de sempre. Mira al seu voltant. És de dia. La llum entra per les finestres travessant les cortines. No és un hotel gens luxós, però sí confortable. Hi ha molt de silenci. Mira l'hora. És molt tard. Ha de marxar de seguida.

* * *

—Però, Sole, què ens està dient? —fa en Tomeu Torregrossa, angositat.

—Que és que potser no m'ha sentit prou bé? —diu ella, indignada.

—Sí, és clar, però això és... xantatge! És una cosa molt lletja per part seva! La nostra guia de viatge! Qui ho havia de dir! Nosaltres sempre la vam respectar, sempre vam escoltar les seves explicacions sense fer soroll, sempre vam seguir les seves instruccions i vam anar ara cap aquí, ara cap allà, sense dir ni piu!

—Home, això tampoc no és cert del tot...

—Té raó! Una mica sí que protestàvem, d'acord!, però bé que paguem uns diners per les excursions i, encara que vostè sigui tan bonica, és normal que...

—Prou de ximpleries! —la Maria Agranel fa un crit. Tots se la miren espantats. La senyora Vilardell aixeca el cul de la cadira i se'n va cap a la cuina a fer-se una til·la—. Quants diners vol?

—Molts més dels que em poden donar ara.

—I doncs? No ho entenc.

—He dit «ara». D'aquí a un temps, quan venguin el quadre al mercat negre, els en sobraran, de diners. Mirin, no vaig poder evitar de ser testimoni de tot el robatori. I, de fet, ho van aconseguir perquè vaig callar. Jo l'únic que vull és ser corresposta podent participar en el robatori. Vull rebre'n una part. Vostès tenen la decisió: Què volen que faci? Que vagi a parlar amb la policia o que em quedi i els ajudi?

Passen uns segons en silenci. En Tomeu mira la Maria. La Maria mira la senyora Vilardell. La senyora Vilardell ha agafat un ganivet de cuina que fa mig metre i espera el senyal per llançar-se damunt la guia. La Maria somriu maliciosament i crida:

—Tomeu! Vés a comprar pa!

—Ara?!

—Sí, he d'acabar de parlar amb la Soledad de dona a dona, tu ja m'entens, per arribar a un acord.

—Però és que...

—Que no m'has sentit? Vés-te'n! — crida la Maria, histèrica, mentre es rasca fort una cuixa.

* * *

A Barcelona, en Jofre, just quan s'està rasant una galta, rep una trucada al mòbil.

—Sí?

—Bon dia. El senyor Torregrossa, sisplau?

—Jo mateix. Digui'm.

—Sóc la comissària Vallbona, de la Comissaria General d'Investigació Criminal, del cos de Mossos d'Esquadra de Roses. Voldria

fer-li algunes preguntes sobre el robatori del quadre de Dalí que va tenir lloc ahir.

— Perdoni, però em penso que es confon.

— Que no és vostè, en Tomeu Torregrossa?

— No, sóc el seu fill, en Jofre Torregrossa, detectiu privat, al seu servei sempre que pugui ajudar-los.

— Gràcies, però vull parlar tant amb el seu pare com amb la seva mare. Tinc entès que eren a l'escenari del robatori del quadre i necessito que m'expliquin tot el que van veure i sentir.

— Ah sí? Hi eren, al museu?

— Sí, senyor. Sap on puc trobar-los?

— Sí, sí, és clar. Als afores de Cadaqués tenim una casa, anant cap al cap de Creus. S'hi han quedat uns dies de vacances.

— Perfecte. Hi anirem de seguida. Doni'm l'adreça de la casa, sisplau.

* * *

En aquell mateix moment, un vehicle de set places amb sis places ocupades arriba a Cadaqués.

— Deixeu de parlar, cordons!, que m'he de concentrar per recordar-me de quina és la casa d'en Tomeu! — crida el senyor Rossinyol.

— Que no sap com s'hi va?

— Sí que ho sé, però ara mateix no me'n recordo!

— Ai, que perdem la memòria! — diu un home.

— L'edat, l'edat el matarà, aquest vell! — diu una dona.

— Que no es veu capaç d'arribar-hi, potser? — pregunta un tercer amb to burleta.

— Calleu d'una vegada! Quin viatge! Com a l'autocar! Sou terribles! No heu parat ni un segon de xerrar! No us preocupeu, que ho trobareu! Però què carall us heu pensat?!

Els ocupants del vehicle continuen la gresca. El senyor Rossinyol mastega un xiclet impulsivament. Fa un cop de volant agressiu i treu el cotxe bruscament de la carretera. Tots callen espantats, i s'estaran en silenci fins que arribin a cal Torregrossa.

* * *

En Jofre penja el telèfon. Es queda bocabadat. En Roc, que casualment és al despatx, el mira fixament.

— Què et passa, Jofre? — pregunta en Roc mentre es talla les ungles dels dits d'un peu.

— Roc, estic desconcertat. Hi ha alguna cosa estranya, en tot això...

— En tot això? Què vols dir? No sé de què em parles.

— Que no entenc els meus pares.

— Ah! Això ja passa, a vegades, no et preocupis.

— No, no facis broma, sisplau. No entenc el seu comportament. En els darrers anys, mai no els venia de gust d'estar-se a la casa que tenim a Cadaqués, però l'altre dia s'hi van quedar sorprenentment, molt contents... A més, la setmana passada em van demanar que deixés la nostra furgoneta al costat del cementiri del poble, als afores, i no me'n van voler explicar el perquè. I ara la policia m'acaba de dir que eren al Museu Dalí quan van robar el quadre aquell tan famosos, i els meus pares m'han assegurat fa una hora que no en sabien res, del cas, que ja havien marxat del museu quan va passar. Què en penses?

— Doncs, em sembla estrany.

— Tu què creus?

— Si no fos perquè són grans i són els teus pares diria que s'han ficat en un bon embolic.

— Au, va!

— Que sí, que sí, pensa que he corregut molts boscos i he empaitat molts porcs senglars al llarg de la meva vida!

— Ei, tu, no et passis! Estàs dient que els meus pares...?

— No, no m'interpretis malament... El que vull dir, Jofre, és que per caçar s'ha de tenir experiència i un sisè sentit, i jo d'això en tinc de sobres! I, les coses com són, em sembla que l'actuació dels teus pares és, com a mínim, estranya.

— Potser tens raó — en Jofre es queda pensatiu un moment però s'aixeca de seguida de la cadira — . Vinga, som-hi, acompanya'm!

— On anem?

— A Cadaqués.

— Per què?

— Vull saber què passa.

— Ara?

- Ara. No podem perdre el temps.
— Doncs agafo l'escopeta, que mai se sap el que pot passar!
— I ara! Què vols que passi?
— Estimat Jofre, pensa el que et diré: el perill és com un porc senglar, apareix quan menys t'ho esperes.

Un dia com un altre, un matrimoni de jubilats, amb dos còmplices més, decideixen donar una mica d'emoció a les seves vides: ves per on, no se'ls acut res més que aprofitar una de les seves excursions col·lectives per intentar robar un quadre del Teatre-Museu Dalí de Figueres. I ho aconseguixen..., però la cosa es complica. A poc a poc s'hi afegiran més i més persones, i al darrere hi haurà la policia que investiga el cas, uns desconeguts que segueixen els avis, i encara uns altres que segueixen els desconeguts!

I enmig de la tempesta hi ha en Jofre Torregrossa, un detectiu privat de pa sucat amb oli que no s'acaba de creure que els seus pares siguin uns delinqüents, ara, a la seva edat... La seva sorpresa no s'acaba aquí: el robatori farà que en Jofre es retrobi amb la Kate, una vella amiga d'infantesa i adolescència que va desaparèixer de cop i volta i que ja llavors era, sense saber-ho, l'amor de la seva vida.

Una història plena de gent de tota mena: homes i dones de totes les edats, entremaliats, ingenus, avorrits, dolents, atabalats..., que viuran una experiència nova i única. Un moment clau de les seves vides que els farà descobrir la pròpia essència i definirà el futur que els espera.

